

ОДЛУКЕ САВЕЗНОГ УСТАВНОГ СУДА

Право је федерације да пропише начин на који ће објављивати савезне законе, друге прописе и опште акте

Чланом 14. Закона о објављивању савезних закона, других прописа и општих аката ("Сл. лист СРЈ", број 53/92) прописано је да "Службени лист Савезне Републике Југославије" издаје Новинско-издавачка установа "Службени лист Савезне Републике Југославије".

Подносилац иницијативе за покретање поступка за оцењивање уставности наведене законске одредбе тврди да та одредба наведеног закона није сагласна с Уставом Савезне Републике Југославије, због тога што не дозвољава и другим предузећима да издају службено гласило Савезне Републике Југославије и што установу "Службени лист СРЈ" ставља у монополистички положај.

Савезни уставни суд није усвојио иницијативу за покретање поступка за оцењивање уставности оспорене законске одредбе. Федерација је, као и други доносиоци закона, других прописа и општих аката, дужна да објави закон, други пропис или општи акт који, према одредби члана 116. Устава СРЈ, не може задобити правну снагу пре него што буде објављен. Обавеза објављивања закона, других прописа и општих аката пре него што стану на правну снагу - коју не могу ни задобити пре него што буду објављени - не значи и то да је Федерација дужна да, објављујући своје законе на одређен начин, поступа по законитостима тржишта. Устав СРЈ оставља слободу Федерацији да пропише на који ће начин објављивати своје прописе. А то значи и право Федерације да оснује установу чија делатност може бити објављивање савезних прописа. Федерација не поступа, тиме, ни на који начин противно Уставу Савезне Републике Југославије, будући да је Устав не спречава да оснује установу којој ће поверити објављивање закона, других прописа и општих аката које доноси. Стога не постоје разлози за покретање поступка за оцењивање уставности оспорене законске одредбе.

(Савезни уставни суд, решење I-У, Број 58/93, од 22. септембра 1992)

Закон може прописати обавезу за предузећа која продају страну робу у одређеним продавницама за ефективан страни новац, да 30% тако стеченог страног новца продају Народној банци Југославије

Предузеће "Е" дало је Савезном уставном суду иницијативу за покретање поступка за оцењивање уставности одредбе члана 186и. Закона о девизном пословању ("Сл. лист СФРЈ", бр. 66/85, 71/86, 3/88, 59/88, 85/89 и 96/91, и "Сл. лист СРЈ", бр. 27/92, 16/93), којом је прописано да правно лице које продаје страну робу у слободним и посебним царинским продавницама за ефективан страни новац има обавезу да 30% тако стеченог страног новца прода, преко овлашћене банке, Народној банци Југославије. Будући да се продаја може вршити само на основу изражене воље учесника у односу

продаје и куповине, предузеће "Е" сматра да оспорена законска одредба, која обавезује на продају и без уговора, није у складу с Уставом СРЈ.

Право Савезне Републике Југославије да доноси и извршава савезне законе у области монетарног, банкарског, девизног, спољнотрговинског и царинског система, утврђено одредбом члана 77. став 1. тачка 2. Устава СРЈ, садржи у себи и право на потпуно уређивање односа у тим областима, па и право на прописивање обавеза правних лица која у земљи, под прописаним условима, продају страну робу за ефективан страни новац. Располагање страним новцем стеченим продајом стране робе у земљи не подразумева и такво располагање правних лица тако стеченим страним новцем које би било обављано искључиво на основу уговора о продаји страног новца закљученог по одредбама Закона о облигационим односима. Правно лице, у одређеном случају, може бити обавезано на закључење једног правног посла и принудним прописом државе. Држава је, у овом случају, имала право да пропише обавезу каква је обавеза садржава у члану 186и. Закона о девизном пословању, што произлази из њеног права на уређивање девизног система земље. Тиме није повређен Устав Савезне Републике Југославије, па нема разлога за покретање поступка за оцењивање уставности оспорене законске одредбе.

(Савезни уставни суд, I-У, бр. 125/93, од 13. октобра 1993)

Забрана промета права на одређеним непокретностима није противна Уставу Савезне Републике Југославије

Одлуком о забрани промета одређених непокретности на територији СР Црне Горе ("Сл. лист СР ЦГ - Поверљиво гласило", бр. 1/91 и 4/91) забрањен је, на територији СР Црне Горе, промет права на непокретности, пренос права коришћења и других права на непокретности у друштвеној, државној, приватној и мешовитој својини, којима располажу и користе предузећа и други облици организовања чија је матично седиште у другим републикама и то на принципу реципроцитета; уговор о промету права на непокретности, о преносу права коришћења и других права на непокретности, закључен супротно оспореној одлуци, сматра се, по тој одлуци, ништавим. Изузетно, може се одлучити да се одређена непокретност изузме од забране прописане оспореном одлуком; оспорена одлука важи привремено: до отклањања разлога којима је условљено доношење те одлуке.

Предузеће Ј., у Х., сматра да оспорена одлука није у складу с Уставом СРЈ, будући да ограничења која се тичу располагања средствима правних и физичких лица могу, по Уставу СРЈ, бити прописана само законом.

Влада Црне Горе истиче, у одговору на захтев за покретање поступка за оцењивање уставности оспорене одлуке, да оспорена одлука не прописује општу забрану располагања средствима домаћих правних и физичких лица, већ забрану која важи за физичка и правна лица са подручја бивших југословенских република Хрватске и Словеније и да она представља одређену реципрочну заштиту од последица располагања тим непокретностима.

Полазећи од изложене садржине и природе оспорене одлуке, Савезни уставни суд одлучио је да не прихвати иницијативу за покретање поступка за оцењивање уставности те одлуке. Оспорена одлука садржи привремену забрану отуђења непокретне имовине физичких и правних лица која ће бити предмет расправљања имовинских односа између држава које су настале отцепљењем од бивше СФРЈ. Та одлука не прописује, дакле, општи правни режим промета права на непокретности који може, сагласно одредби члана 75. Устава СРЈ, бити прописан једино законом. Из тих разлога, Савезни уставни суд не сматра да стоје разлози за покретање поступка за оцењивање уставности оспорене одлуке.

(Савезни уставни суд, I-У, бр. 14/93, од 13. октобра 1993)

Право на повраћај земљишта које је на одређен начин прешло у друштвену својину не подразумева право на враћање земљишта независно од промена до којих је дошло у време док је одређено земљиште било у друштвеној својини

Одредбама чл. 1. став 3. и чл. 6. став 3. Закона о начину и условима признавања права и враћању земљишта које је прешло у друштвену својину по основу пољопривредног земљишног фонда и конфискацијом због неизвршених обавеза из обавезног откупа пољопривредних производа ("Сл. гласник Републике Србије", бр. 18/91 и 20/92), прописано је да ће се, кад су на одузетом или конфискованом земљишту подигнути објекти трајног карактера чија вредност прелази вредност земљишта на којем су такви објекти подигнути, или кад су подигнути засади трајног карактера, у комплексу већем од три хектара, а који су млађи од 15 година, као и кад је у питању земљиште које се користи као фудбалско игралиште (спортски терени), ранијем сопственику на име накнаде дати у својину друго одговарајуће земљиште. Ако таквог земљишта нема, односно ако се не може обезбедити, ранијем сопственику исплатиће се новчана накнада у висини тржишне вредности, уколико се странке друкчије не споразумеју.

Грађанин сматра да су оспореним одредбама наведеног закона ранији сопственици земљишта стављени у неједнак положај, тиме што ранијим власницима земљишта није омогућено да исплате накнаду за подигнуте објекте и засаде на одузетом земљишту и да, стога, оспорене законске одредбе нису у складу с Уставом СРЈ.

Околност што се поједини сопственици земљишта које је на одређен начин постало друштвена својина у погледу враћања тога земљишта стављају у различит положај, у зависности од могућних промена насталих на земљишту, о којима говоре оспорене законске одредбе, није, по схватању Савезног уставног суда, повреда начела једнакости грађана у правима и дужностима. Власници земљишта на које се односе оспорене законске одредбе нису стављени, у поређењу с онима на чијем земљишту није дошло до одређених промена, у неједнак положај, с обзиром на њихова својства по основу којих они, сагласно одредби члана 20. Устава СРЈ, не могу бити неједнаки. Сваки власник земљишта на којем постоје објекти чија вредност прелази вредност самог земљишта стављени су, оспореним одредбама наведеног закона, у једнак положај. Отуда, по схватању Савезног уставног суда, у овом случају нема повреде начела једнакости грађана из наведене одредбе Устава СРЈ. Уз то, Савезни уставни суд сматра да ни околност што ранијим сопственицима земљишта на којима постоје одређени објекти није омогућено да садашњем кориснику исплате накнаду за те објекте, не чини оспорене одредбе наведеног закона противним Уставу СРЈ, који грађанима не јемчи такво право.

(Савезни уставни суд, I-У, бр. 118/93, од 13. октобра 1993)

У ствари о којој је већ изрекао одлуку, ни Савезни уставни суд не одлучује двапут

Грађанин је захтевао од Савезног уставног суда да покрене поступак за оцењивање уставности одређеног републичког закона (о порезу на промет) и супротности тог закона са савезним законом.

Савезни уставни суд одбацио је захтев за покретање поступка за оцењивање уставности републичког закона, пошто је утврдио да је о захтеву за оцењивање уставности тог закона већ одлучивао.

Одлука о одбацивању захтева заснована је на одредби члана 29. став 1. тачка 4. Закона о Савезном уставном суду ("Сл. лист СРЈ", број 36/92), по којој ће Савезни уставни суд одбацивати предлог, односно иницијативу, за пок-

ретање поступка за оцењивање уставности када утврди да је већ одлучивао о истој ствари. Савезни уставни суд дужан је, према томе, у таквом случају одбацити предлог, односно иницијативу за покретање поступка за оцењивање уставности, што је овим решењем и учинио, будући да је утврдио да је већ изрекао одлуку о питању уставности оспореног републичког закона.

(Савезни уставни суд, У бр. 67/92, од 13. октобра 1993)

Влада нема право да уређује друштвене односе, да доноси прописе о правима и дужностима грађана, па ни о правима својих чланова и функционера које она поставља

Одредбама чл. 52а. и чл. 53. ст. 1. и 2. Уредбе о образовању савезних министарстава, других савезних органа и организација ("Сл. лист СРЈ", бр. 25/92, 26/92, 38/92, 43/92, 51/92, 3/93, 6/93, 7/93, 12/93, 27/93 и 52/93) прописано је да се савезни министар, заменик савезног министра и функционер којег поставља председник Савезне владе, ставља, по престанку функције, на располагање - до годину дана, а највише 18 месеци, ако у том времену не стиче право на пензију, за које време задржава права из радног односа.

Савезна влада није одговорила на решење којим је Савезни уставни суд покренуо поступак за оцењивање уставности оспорених одредби наведене уредбе.

Савезни уставни суд донео је одлуку којом је утврдио да оспорене одредбе наведене уредбе нису сагласне с Уставом СРЈ.

Право Савезне владе да доноси уредбе, одлуке и друге опште акте за извршавање савезних закона и других прописа и општих аката Савезне скупштине, утврђено одредбом члана 99. тачка 4. Устава Савезне Републике Југославије, није, по схватању Савезног уставног суда, и право Владе да уређује друштвене односе, да утврђује било чија права и обавезе, па ни права лица на која се односе оспорене одредбе наведене уредбе. Питања која су предмет оспорених одредаба наведене уредбе могу, по схватању Савезног уставног суда, бити уређена само законом, па Влада поступа противно Уставу СРЈ кад својим актом уређује питања која могу бити предмет само законодавног решења.

Савезни уставни суд не сматра да је од значаја одредба оспорене уредбе по којој ће она бити примењивана само до доношења закона којим ће бити уређен положај запослених у савезним органима, да та одредба отклања питање њене уставности. По одредби члана 14. Уставног закона за спровођење Устава СРЈ, не престају важити одредбе Закона о основама система државне управе и о Савезном извршном већу и савезним органима управе, које се односе на положај и права радника у савезним органима управе, чијим су одредбама уређена и питања на која се односе оспорене одредбе наведене уредбе. Отуда ни чињеница што те одредбе наведеног закона важе до доношења новог закона о положају запослених у савезним министарствима, другим савезним органима и организацијама, не омогућује Савезној влади доношење прописа какви су они чију неуставност Савезни уставни суд изриче овом одлуком.

(Савезни уставни суд, IV-У, бр. 36/93, од 13. октобра 1993)

Произвођач може бити обавезан да свој производ прода Републичкој дирекцији за робне резерве

Уредбом о обавези продаје уља и шећера Републичкој дирекцији за робне резерве ("Службени гласник РС", број 62/92) прописано је да су произвођачи јестивог уља и шећера дужни да Републичкој дирекцији за робне резерве продају све количине сировог и рафинисаног јестивог уља и шећера рода 1991. године, по прописаним ценама на дан закључења уговора.

Произвођач уља који је покренуо поступак за оцењивање уставности оспорене уредбе сматра да та уредба није у складу с Уставом СРЈ и Законом о трговини.

Самосталност и равноправност привредних субјеката и једнакост услова привређивања, зајемчена одредбама члана 74. ст. 2. и 3. Устава СРЈ, које не само да јемче ту слободу већ и забрањују стварање или подстицање монополског положаја, односно ограничавања тржишта на било који начин, није и јемство апсолутне слободе привредних субјеката, која би искључивала сваки облик државног уређивања односа на тржишту. Та слобода не спречава државу да, у одређеним околностима, обавезе произвођаче одређене робе на изношење те робе на тржиште пре свега, а затим и на продају те робе одређеном кориснику. Савезни уставни суд стога сматра да оспорена уредба, која, уосталом, не прописује обавезу продаје производа, већ само одређује, на основу закона који је ту обавезу прописао, организацију којој се споменуте врсте робе морају продати, није противна Уставу СРЈ и савезном закону.

(Одлука II-У, број 41/92, од 1. јула 1993)

Држава може прописати обавезу стављања у промет одређене врсте и количине појединих производа у одређеним околностима

Закон о мерама за отклањање и ублажавање последица примене санкција међународних организација ("Службени гласник РС", број 46/92) прописује да Влада Републике Србије може, док трају последице примене санкција, прописати да су одређена правна лица и предузетници дужни да ставе у промет одређене врсте и количине појединих производа, или да их ставе на располагање, односно испоруче одређеним корисницима, по одређеном редоследу; да ће се казнити затвором у трајању од најмање три године, због кривичног дела, онај ко поступа противно прописима и мерама одређеним тим законом, уколико због тога наступи угрожавање здравља или живота људи или знатна материјална штета или већи поремећај у производњи и промету, и да ће се предмети, односно тако стечена имовинска корист, одузети.

Поступак за оцењивање уставности оспореног закона покренула је фабрика С., која сматра да оспорени закон вређа уставну слободу и самосталност привредних субјеката, који се одредбама тога закона стављају у неравноправан положај на тржишту.

Одредбама члана 74. ст. 2. и 3. Устава СРЈ утврђено је да су привредни субјекти самостални и равноправни, а услови привређивања једнаки за све и да су противуставни сваки акт и радња којима се ствара или подстиче монополски положај, односно на било који начин ограничава тржиште.

Обавеза стављања одређене врсте и количине појединих производа у промет, прописана одредбама оспореног закона, значи, по схватању Савезног уставног суда, управо спречавање монополског положаја и сваког другог вида ограничавања тржишта у условима и околностима о којима говори оспорени закон. Обавеза коју прописује оспорени закон није повреда начела самосталности и равноправности привредних субјеката, нити одређивање услова привређивања који нису једнаки за све. Самосталност и равноправност привредних субјеката не значи и одсуство сваке обавезе, у условима у којима се земља налази, на испоруку одређених производа и одређене количине извесних производа. Та обавеза односи се на свакога ко се бави производњом и прометом одређеног производа и не значи прописивање услова привређивања, будући да у овом случају није реч о условима под којима се производи одређена роба већ о обавези да се одређени производи ставе у промет или испоручују одређеним корисницима. Слободно тржишно пословање не значи одсуство права државе да, у изузетним случајевима, прописује одређене обавезе које се тичу стављања одређене

робе у промет, нити право произвођача да себи, на било који начин, ствара монополски положај на тржишту у условима недовољне понуде одређене робе и других производа. Није, стога, противно Уставу СРЈ ако држава, под истим условима, обавезе све који располажу одређеном робом да послују, у погледу стављања робе у промет, по правилима прописаним оспореним законом. Савезни уставни суд стога сматра да оспорени закон није противуставан, нити да је противан Кривичном закону СРЈ, којим није прописано кривично дело и казна на које се односе одредбе оспореног закона.

(Одлука I-У, број 40/92, од 1. јула 1993)

Савезна влада одлучује о томе да ли су странцима који долазе у СРЈ или прелазе преко њене територије потребне југословенске визе

Савезна влада ставила је, својом одлуком, ван снаге прописе по којима држављанима одређених држава нису потребне визе за улазак у СРЈ или прелазак преко њене територије.

Давалац иницијативе за оцењивање уставности и законитости оспорене одлуке сматра да та одлука није сагласна с Уставом СРЈ и савезним законом, будући да Влада нема право да одлучује о тим питањима.

За постојања СФРЈ, кретање и боравак странаца у СФРЈ био је уређен Законом о боравку и кретању странаца ("Сл. лист СФРЈ", бр. 56/80, 53/85, 30/89, 26/90 и 53/91). Тај закон о одредбама Уставног закона за спровођење Устава СРЈ мора бити усклађен с Уставом Савезне Републике Југославије до 31. децембра 1993. године. Споменути закон јесте и - закон Савезне Републике Југославије. Одредбама тог закона Влада је овлашћена да, изузетно, одлучује о томе да држављани страних држава које не захтевају визе за долазак држављана (СФРЈ) СРЈ у те земље, не морају имати визе за долазак у СРЈ. Савезна влада поступала је, дакле, доносећи оспорену одлуку у складу с одредбама тога закона и одредбама Устава СРЈ, будући да није одлучивала о питањима о којима не може одлучивати Савезна влада. Савезна влада није, доносећи оспорену одлуку, одлучивала о праву странаца да долазе у СРЈ уопште, које и даље постоји, већ о условима под којима се то право остварује. Ово право Владе исходи не само из наведеног закона, већ и из права Владе, утврђеног Уставом СРЈ, да утврђује и води спољну политику земље и извршава савезне законе у областима које спадају у права и дужности, односно надлежности Савезне Републике Југославије. Савезни уставни суд сматра, стога, да је Влада доносећи оспорену одлуку поступила у складу с Уставом СРЈ и савезним законом и да том одлуком није повредила ни Устав Савезне Републике Југославије, нити савезни закон.

Давалац иницијативе за оцењивање уставности и законитости оспорене одлуке предложио је да Савезни уставни суд нареди да се обустави извршење појединачних аката и радњи предузетих на основу оспорене одлуке, што је Савезни уставни суд одбио. Претпоставка за обуставу извршења појединачних аката и радњи јесте да је Савезни уставни суд покренуо поступак за оцењивање уставности и законитости општег акта, на основу којег је донесен појединачни акт или предузета одређена радња. Будући да Савезни уставни суд није покренуо поступак за оцењивање уставности и законитости оспорене одлуке Владе, Савезни уставни суд је одбио и захтев за обуставу извршења појединачних аката и радњи предузетих на основу оспорене одлуке Владе СРЈ.

(Решење IV-У, број 43/93, од 1. јула 1993)

Право је законодавца да пропише како ће се обављати платни промет у земљи

Платни промет у СРЈ уређен је Законом о платном промету ("Сл. лист СРЈ", бр. 53/92 и 31/93), на начин ближе одређен тим законом. Тим законом прописано је да платни промет у земљи обавља Служба за платни промет, чији генерални директор има право на прописивање тарифе накнада за послове које обавља Служба.

Грађанин сматра да оспорени закон није у складу с Уставом СРЈ, будући да свакога ко је дужан да води пословне књиге обавезује на то да књиге води код Службе за платни промет, која тако добија монополски положај.

Устав СРЈ не говори о томе како се обавља платни промет у земљи, нити на било који начин говори о служби платног промета. Устав садржи само одредбе о Народној банци Југославије као самосталној и јединственој установи монетарног система СРЈ, одговорној за монетарну политику, за стабилност валуте и финансијску дисциплину и обављање других послова одређених савезним законом. Те одредбе Устава СРЈ не чине Народну банку Југославије установом платног промета, нити, на било који начин, одговорном за платни промет. Отуда је платни промет, по схватању Савезног уставног суда, оно што се уобичајено зове - "законска категорија". Другим речима, у питању је нешто што је Устав СРЈ препустио законодавцу да уређује и што, следствено томе, представља "законску категорију", а то значи слободу законодавца да сам оцењује на који ће се начин обављати платни промет у земљи и његово право да одреди установе које ће се бавити тим послом. Ствар је, дакле, савезног законодавца да пропише да ли ће се тим пословима бавити Народна банка Југославије, пословне банке или друге финансијске организације, или нека друга организација, било да она већ постоји, било да ради обављања тих послова оснује и посебну организацију. Савезни законодавац одлучио је да се тим пословима бави посебна служба - Служба за платни промет. Савезни законодавац није тиме створио никакав монопол, будући да Служба није пословна организација већ организација јавне службе чији је искључиви посао обављање онога што јој је стављено у надлежност законом којим је та служба основана. Законодавац тиме не дира, у било чему, ни у положај привредних субјеката у СРЈ, који није доведен у питање тиме што законодавац одређује службу која ће се бавити пословима платног промета. Оспорени закон не уређује права привредних субјеката и односи се само на Службу за платни промет. Слобода рада и пословања, зајемчена Уставом СРЈ, није и слобода привредних субјеката да, у погледу платног промета, послују по сопственом избору. Није повреда права тих субјеката, према томе, да обавезе плаћања испуњавају посредством Службе за платни промет. Савезни уставни суд не може судити о томе да ли је поверавање послова платног промета поменутој служби најбоље и најцелесходније решење, будући да оцена о томе припада искључиво законодавцу.

Није противно Уставу СРЈ, по схватању Савезног уставног суда, право Службе на одређену накнаду за послове које она обавља по закону којим је основана, нити је противно Уставу да висину те накнаде одређује лице које се налази на челу Службе за платни промет.

(Решење I-V, број 5/93, од 1. јула 1993)

Пореска обавеза није - обавеза из облигационог односа

Чланом 41. Закона о порезу на промет ("Службени гласник РС", бр. 78/91, 20/92, 46/92, 75/92 и 20/93) прописано је да се на износ пореза на промет производа и услуга који није плаћен у року прописаном законом плаћа камата по стопи од 5% за сваки дан закашњења и да Влада Републике Србије

може, својим прописом, повећати или смањити висину те стопе, у зависности од кретања цена на мало.

Давалац иницијативе за покретање поступка за оцењивање уставности оспорене законске одредбе сматра да је та одредба противна одредбама члана 277. Закона о облигационим односима, по којима затезна камата на новчана потраживања може бити прописана само савезним прописом.

Законска обавеза, каква је обавеза плаћања пореза на промет, није облигација која настаје на основу закона. У питању су обавезе које не произлазе ни из каквог облигационог односа, већ обавезе на плаћање дажбина које прописује држава. Те обавезе нису, стога, обавезе на које се, у случају доцње у испуњењу, односе прописи о каматним стопама затезне камате, које прописују савезни прописи, односно наведена одредба Закона о облигационим односима. Онај ко је овлашћен да прописује пореске обавезе има право, по схватању Савезног уставног суда, и да прописује обавезу плаћања камате на износе пореске обавезе која није намирена у року прописаном законом. Имајући у виду да се одредбе Закона о облигационим односима о затезној камати односе на закашњење у испуњењу новчаних обавеза које исходе из облигационих односа, Савезни уставни суд оцењује да оспорене одредбе републичког закона не уређују питање које је уређено савезним законом и да стога нису у супротности са савезним законом.

(Решење III-У, број 62/93, од 1. јула 1993)

Право је федерације да привремено расположива средства пласира код банака и других финансијских организација

Одредбама члана 21. Закона о финансирању СРЈ ("Сл. лист СРЈ", број 52/92) прописано је да се, ради рационалнијег коришћења привремено расположивих средстава на рачуну савезног буџета, та средства могу, краткорочно, пласирати код банака или других финансијских организација, закључивањем уговора о кредиту, или куповином краткорочних хартија од вредности.

Грађанин сматра да оспорена законска одредба није у складу с Уставом СРЈ, будући да су буџетска средства намењена финансирању потреба утврђених савезним буџетом и да, с обзиром на ту намену, та средства не смеју бити давана на коришћење банкама и другим финансијским организацијама.

Неспорно је да средства савезног буџета имају одређену намену: финансирање потреба утврђених тим буџетом. Ипак, Савезни уставни суд сматра да није противно намени и природи тих средстава да она, док су привремено слободна и док не буду утрошена за намене одређене буџетом, буду коришћена на начин на који се користе новчана средства по законима тржишног пословања. Пропис по којем средства савезног буџета могу, привремено, бити пласирана код банака и других финансијских организација, не мења, по схватању Савезног уставног суда, ни природу ни намену средстава савезног буџета. Пласирањем тих средстава, привремено, држава се не бави пословима који су противни њеној природи и функцијама утврђеним Уставом. Забранити држави да привремено пласира слободна средства значи ставити је у положај у којем се не налази ниједан други ималац новчаних средстава (који их може поверити банци или другој финансијској организацији). Будући да пласирање новчаних средстава која су привремено слободна није банкарско пословање државе већ управљање средствима којима она располаже, оспорена законска одредба не даје, дакле, држави право да се бави пословима којима се она по Уставу не може бавити, па Савезни уставни суд сматра, стога, да нема разлога за покретање поступка за оцењивање уставности оспорене законске одредбе.

(Решење I-У, број 65/93, од 1. јула 1993)

Припремио Ђорђе Ђурковић